

[Knud Jørgensen.]

Man skal betale noget for at gå til lægen, men man rører ikke ved de store værdier, man piller ikke ved militæret, griber ikke ind over for jordspekulationen, men man forringer til gengæld mulighederne for en uddannelse, og man vil også begrænse det sociale niveau. Ja, man kan godt vende det om og sige, at for alt dette får man en skattelettelse. I ved jo godt, at det ikke passer. Det er en gammel historie, at man tror, at man kan fodre hunden med visse af dens egne reservedele fra halen til ørerne, og hvad den ellers kan undvære, men I skal huske, at det er kun en overgang, noget sådant kan lade sig gøre, så bider hunden fra sig.

Jeg tror også, man skal regne med, at det, folk i dag opfatter på baggrund af disse manøvrer, er en handling, som på mange måder vil blive opfattet som en provokation. Jeg ved ikke, hvordan de partier, der nu er gået sammen med hr. Glistrup, kan forklare det for deres egne vælgere, det bliver deres sag. De har før sagt, at hr. Glistrup ville de ikke have med at gøre, de talte meget om nulskatteindtægt, der har også været talt om rigsadvokat, og jeg ved ikke hvad, men i dag er det hele den store skønne forening. Hvor lang tid denne forening kan holde, afhænger af begivenheder både her og i landets økonomiske politik.

Hvad tror man, arbejderklassen forestiller sig oven på en sådan hestekur, jeg var lige ved at sige superhestekur fra det sorte kabinet? Hvordan tror man, den vil reagere over for dette indgreb i deres overenskomst-mæssige situation? Når jeg stiller det spørgsmål, er det, fordi der ingen grund er til længere at lede efter den skyldige, hvis der bliver tale om bevægelser, arbejdsnedlæggelser og andre protestaktioner, som er forståelige. Den skyldige er simpelt hen dette skændige forlig. Man kan finde en hel række andre årsager, og for min skyld kan man gerne påstå, at det var os eller andre partier, men arbejderklassen ved, at skal den forsvare sine interesser, kan den ikke vente sig hjælp fra dette flertal. Og jeg må nok sige, at den inspiration, man vil få til at forsvare indgåede overenskomstaftaler, er en inspiration, som er fremkaldt af dette flertals handlinger.

Det er en gyldig regel, at i en overenskomstperiode er forudsætningen for freds-

pligten, at man overholder den indgåede aftale. Nu står vi over for det andet økonomiske forlig, hvor man på den ene side først gav arbejdsgiverne 2 mia kr., dernæst belønnede andre med tvangsopsparing. Nu er man indstillet på at forlange yderligere afgifter, og man er også indstillet på, at det godt kan fremkalde arbejdsløshed. Det vil i virkeligheden betyde, at mange naturligt reagerer og siger: hermed er grundlaget for vore overenskomster bortfaldet. Denne reaktion bliver antagelig dobbelt, fordi der ikke er rørt ved de såkaldte nulindtægter eller ved anden form for spekulation. Men arbejderne, tjenestemændene og funktionærerne forstår også, at det, man gør, er ikke at redde deres interesser, det er at forsøge på en hårdhændet administration, en klassepolitik imod lønmodtagerne med en hårdhændet administration af selve det kapitalistiske system.

Man vil jo ikke forlade den tanke, at dette land ikke kan eksistere uden for fællesmarkedet, man vil ikke slippe den tvangsforestilling, at vi skal bruge milliarder af kroner til oprustning, man lukker øjnene for, hvor pengene og dermed kilderne til inflationen findes. Men man skal ikke tro, at man i en lang periode kan binde et helt folk på en sådan måde, at de bare nikker, siger tak og accepterer de vilkår, som dette høje ting måtte byde det.

Der er sket meget i disse døgn til afklaring af, hvordan folketingets rolle er. Vi diskuterer folkestyret lidt, men vi ved jo, at den største pressionsgruppe er storkapitalen. Det er de store banker, det er forsikringselskaberne, det er dem, man taler venligt til, det er de store skibsredere, det er dem, der presser på, og det er faktisk deres økonomiske og politiske interesser, som flertallet i dette folketing påtager sig ansvaret for at fremme.

Vi finder det helt naturligt, at man over for en sådan udvikling samler sig til at protestere, samler sig i et forstærket krav om et folketing af en ny sammensætning, om et valg, Man samler sig i kravet om ikke at blive umyndiggjort, fordi nogle er bange for vælgerne, og gør det klart at lønmodtagerne ikke længere vil betale for at administrere kapitalens interesser.

Jeg har ikke noget dagsordensforslag i dag. Statsministeren smiler, jeg forstår, at